

Naposledy som klamala

**RILEY
SAGER**

HOVORÍ, ŽE JE NEVINNÁ. ALE KAŽDÝ NIEKEDY KLAME...

RILEY SAGER

Naposledy som klamala

**Preložila
Vanda Koniarová**

Riley Sager

THE LAST TIME I LIED

Copyright © 2018 by Todd Ritter

All rights reserved.

Cover Design © Adrián Macho

Translation © Vanda Koniarová, 2026

Slovak edition © DOT. vydavateľstvo, s. r. o., 2026

ISBN 978-80-8311-038-0

Pre Mikea, ako vždy

*C*elé sa to začne takto. Prebudí ťa slnko, ktorého lúče sa predierajú cez koryuny stromov. Svetlo prenikajúce dnu je slabé a na okrajoch bledne do sivých tónov. Úsvit sa vyvlieka zo závoja noci. Aj tak ťa však svetlo núti odvrátiť tvár k stene. Matrac pod tebou zavržga. Na chvíľu sa cítiš dezorientovaná, zlomok sekundy, keď nevieš, kde sa nachádzaš. Stáva sa to po precitnutí z hlbokého bezsenného spánku. Dočasná strata pamäti. Stačí pohľad na borovicové dosky a vôňa dymu z táboráka vo vlasoch, aby si si uvedomila, kde si.

Tábor Nightingale.

Zavrieš oči a pokúšaš sa znovu zaspáť. Snažíš sa ignorovať zvuky prírody, ktoré doliehajú zvonku. Je to nepríjemný, priam disharmonický zvuk. Akoby nočné tvory bojovali s tými dennými. Začuješ vírenie hmyzu, štebot vtákov a posledné tiahle volanie osamelej potáplice, ktoré sa ako príznak nesie nad hladinou.

Zvuky zvonku aspoň na chvíľu pohltia ticho, ktoré vládne v chatke. No potom ho naruší ťobanie datľa, ktoré sa rozplynie v ozvene. Vtom si uvedomíš, aký je v chatke pokoj. Vnímaš iba jediný zvuk – vlastné nádychy a výdychy, ktoré sú ešte stále oťažené spánkom. Opäť otvoríš oči a napínaš uši, aby si počula niečo iné. Niečo, čo vychádza z útrobu chaty.

Nič.

Ďateľ sa dá znovu do práce a jeho rýchle klopkanie ťa odtrhne od steny a konečne sa rozhliadneš okolo seba. Chatka nie je veľká. Akurát pre dve poschodové postele, nočný stolík s lampášom a štyri masívne truhlice pri

dverách, ktoré slúžia ako úložný priestor. Je dosť malá na to, aby si vedela, že v nej nikto nie je. Hľadíš na posteľ priamo oproti sebe. Horné lôžko je vzorne ustlané, s dokonale napnutou plachtou. Dolné však vyzerá úplne inak. Jedna veľká spleť prikrývok, pod ktorými je niečo zahrabané.

V prvých náznakoch úsvitu sklzneš očami na hodinky. Je pár minút po piatej ráno. Čoskoro ticho tábora naruší budíček. Keď si to uvedomíš, zachváti ťa panika. Ten pocit ti pulzuje pod kožou, svrbí a nepríjemne dráždi.

V hlave sa ti prehrávajú katastrofické scenáre. Náhla choroba. Naliehavý telefonát z domova. Snažíš sa presvedčiť, že dievčatá museli odísť tak rýchlo, že ťa ani nestihli zobudiť. Možno to skúsili, no ty si spala ako zabitá alebo si na to nespomínaš.

Kľakneš si pred masívne truhlice pri dverách, na ktorých sú vyryté mená niekdajších táborníkov. Otvoríš všetky okrem svojej. Vnútro každej saténom vystlanej truhlice je prepchaté oblečením, časopismi a drobnosťami, ktoré si dievčatá vyrobili v tábore. V dvoch z nich sú vypnuté mobily, ktorých sa už celé dni nikto nedotkol.

Iba jedno dievča si so sebou vzalo mobil.

Nemáš potuchy, čo to môže znamenať.

Prvé a najlogickejšie miesto, kde by mohli byť, je umývárň. Obdĺžniková cédrová búda na okraji lesa, hneď za chatkami. Možno jedno z nich potrebovalo ísť na záchod a ostatné sa k nemu skrátka pridali. Veď sa to už stalo, aj ty si sa neraz zúčastnila na podobných výpravách. Kráčali ste tesne pri sebe a na cestu vám svietil iba úzky kužeľ svetla zo spoločnej baterky. No dokonale ustlaná posteľ naznačuje niečo iné. Plánovaný odchod a dlhú neprítomnosť. Alebo niečo ešte horšie, že predchádzajúcu noc nespali.

Napriek tomu otvoríš dvere a nervózne vykročíš von. Je sivé a chladné ráno. Prekrížiš si ruky na hrudi, aby si sa aspoň trochu zahrial, a zamieriš k umývárni. Skontroluješ každú kabínku a sprchu. Nikde nikoho. Steny v sprchách sú suché, rovnako ako umývadlá.

Zastaneš na polceste medzi umývárňou a chatkami. Nakloníš hlavu a napínaš sluch. V bzučení hmyzu, štebotaní vtákov a tichom špliechaní vody, ktoré sa ozýva sotva päťdesiat metrov od teba, sa pokúšaš zachytiť aspoň náznak ich prítomnosti.

No nič nepočuješ.

V tábore vládne hrobové ticho.

Pocit izolácie ti s ťažobou dopadne na plec a na okamih ťa prepadne myšlienka, či všetci z tábora nezmizli a nenechali ťa tu úplne samu. Mysleť ti zaplavia ešte desivejšie scenáre. Všetci opustili v panike a strachu chatky a ty jediná si ten chaos prespala. Opäť zamieriš k chatkám, potichu ich obchádzaš a počúvaš, či nezačuješ náznak života. V tábore je dohromady dvadsať chatiek, usporiadaných na lesnej čistinke do úhladnej mriežky. Keď sa pomedzi ne zakrádaš iba v tielku a boxerkách, tak si uvedomíš, ako smiešne vyzeráš. Cítiš, ako sa ti na bosé nohy lepí ihličie a kúsky kôry.

Každá z chatiek je pomenovaná po nejakom strome. Ty bývaš v Drieňovej chatke. Hneď vedľa je Javorová. Prečítaš názov na každej jednej chatke a rozmyšľaš, do ktorej mohli dievčatá zablúdiť. Predstavuješ si, že niekde neplánovane prespali. S prižmúrenými očami nazeráš cez okná a otváraš odomknuté dvere. Vnútri lustruješ poschodové posteľe, na ktorých spia táborničky, a hľadáš náznaky dievčat zo svojej chatky. V Smrekovej chatke nechtiac zobudíš jednu táborničku. Dievča na dolnej posteli sa rýchlo posadí a zalapá po dychu.

„Prepáč,“ zašepkáš, keď za sebou zatvoríš dvere. „Prepáč, prepáč.“

Presunieš sa na druhý koniec tábora, ktorý od úsvitu do súmraku pulzuje životom. No teraz je úsvit v nedohľadne, nič viac než náznak ružovej nad horizontom. Jediný nepokoj vnesieš do tábora ty, keď kráčaš k jedálni. Už o hodinu by sa z budovy mala šíriť vôňa kávy a pečenej slaniny. No teraz necítiš vôbec nič. V jedálni vládne hrobové ticho.

Skúšaš otvoriť dvere. Sú zamknuté.

Keď pritlačíš tvár k oknu, uvidíš iba tmavú jedáleň a stoličky naskladané na dlhých radoch stolov.

Rovnaký obraz ťa čaká aj v dielňach hneď vedľa.

Dvere sú zamknuté.

Všade sa rozlieha tma.

Keď cez okno nahliadneš dnu, uvidíš polkruh zo stojanov s nedokončenými maľbami zo včeraššej lekcie. Maľovali ste zátišie. Vázu s poľnými kvetmi hneď vedľa misy s pomarančmi. Pri tom pohľade nemôžeš zo seba striasť pocit, že táto lekcia sa nikdy neskončí. Kvety, ktoré už nikto nedomaľuje, a misy, v ktorých bude navždy chýbať ovocie.

Vzdiališ sa od budovy. Pomaly sa otáčaš a premýšľaš nad ďalším krokom. Po tvojej pravici sa nachádza štrková cesta, ktorá vedie von z tábora cez lesy až na hlavnú cestu. Vykočíš opačným smerom, priamo do srdca tábora, kde na konci kruhovej cesty stojí veľký drevený zrub.

Hlavná chata.

Posledné miesto v tábore, kde by si dievčatá hľadala.

Obludná budova, ktorá pôsobí ako zlepenec štýlov. Vyzerá skôr ako honosné sídlo než chata. Neustále pripomína dievčatám, v akých podmienkach musia bývať. No teraz sa v nej rozlieha ticho a tma. Východ slnka za chatou je jasnejší a predná časť je zahalená do tmy. V tom prítmí sotva rozoznávaš obrysy skosených okien, kamenné základy a červené dvere.

Časť tvojho ja má sto chutí rozbehnúť sa k dverám a búchať na ne, kým Franny neotvorí. Musí vedieť, že zmizli tri dievčatá. Koniec koncov je riaditeľka tábora a za dievčatá je zodpovedná ona.

Odoláš nutkaniu konať, pretože je tu možnosť, že sa mylíš. Možno si prehliadla miesto, kde sa mohli dievčatá skryť. Možno je to hra na schovávačku. Franny o tom zatiaľ nechceš nič hovoriť, nie, kým to nebude naozaj nevyhnutné.

Už si ju raz sklamala. Nechceš to urobiť znova.

Chystáš sa vrátiť do opustenej Drieňovej chatky, keď niečo za Hlavnou chatou upúta tvoju pozornosť. Tam, kde sa trávnik za domom zvažuje do svahu, sa nad obzorom táhá úzky pás oranžového svetla.

Obloha sa odráža na hladine Polnočného jazera.

Len nech sú tam, pomyslíš si. Prosiš, nech sú v bezpečí. Prosiš, nech ich nájdeš.

Samozrejme, že po dievčatách nie je nikde ani stopy. Neexistuje žiadne logické vysvetlenie, prečo by tam mali byť. Pripadáš si ako v zlom sne. V tom najhoršom, aký sa ti kedy prisnil. Ibaže táto nočná mora sa teraz mení na skutočnosť.

Možno to je dôvod, prečo na brehu nespomališ. Vchádzaš hlbšie do jazera, až kým ti voda nesiaha po členky a pod chodidlami neucítiš slizký povrch skál. Začneš sa triasť, no nevieš, či za to môže voda alebo des, ktorý sa do teba zahryzol po jedinom pohľade na hodinky.

V jazere sa rozhliadneš okolo seba. Za tvojím chrbtom sa týči Hlavná

chata. Stranu, ktorou je otočená k jazeru, osvetľuje východ slnka a okná žiaria ružovou farbou. Breh jazera sa tiahne na oboch stranách, zdanlivo nekonečná línia skalnatého pobrežia a naklonených stromov. Uprene sa zahľadíš do diaľky na nekonečnú vodnú plochu. Hladina vyzerá ako zrkadlo, od ktorého sa odrážajú vynárajúce sa mraky a zopár blednúcich hviezd. Jazero je stále hlboké, a to aj napriek suchu, vďaka ktorému sa hladina znížila a zanechala za sebou pol metra dlhý pás z kamienkov, ktorý lemuje breh. Silnejúci úsvit odkrýva druhý breh, pás zahalený do tmy, ktorý je v opare nad hladinou sotva vidno. Toto všetko – tábor, jazero a okolité lesy – je súkromným vlastníctvom Franninej rodiny, ktoré sa dedí z pokolenia na pokolenie.

Príliš obrovské jazero. Príliš husté lesy.

Príliš veľa miest, kde sa dá stratiť.

Dievčatá môžu byť kdekoľvek. Presne to ti napadne, keď stojíš vo vode a čoraz viac sa trasieš. Sú niekde tam. A môže trvať dni, kým ich nájdu. Alebo týždne. Je tu aj možnosť, že ich nikdy nenájdu. Tá predstava je taká desivá, že nad ňou nechceš uvažovať, hoci je to jediná vec, na ktorú dokážeš myslieť. Predstavuješ si, ako sa potácajú hustým lesom, stratené a bez jediného záchytného bodu, ako sa snažia zistiť, či mach na stromoch skutočne ukazuje na sever. Predstavuješ si, že sú vystrašené, premrznuté a hladné. Predstavuješ si ich pod vodou, ako sa zabárajú do bahna a márne sa snažia dostať nad hladinu.

Všetky tieto myšlienky ti víria v hlave a vtom začneš kričať.